

ЗЕМЛЕДЕДЕЛСКА ЗАЩИТА

В. „Земледѣлска Защита“ излиза веднъжъ въ седмицата.
 Цѣната на вѣстника е за година 6 лева въ прѣдплата. На ученици се отстъпва за 5 лева. За странство се прибавяватъ само пощенскитѣ разноси.
 Всяко което се отнася до вѣстника се изпраща до администрацията въ гр. Плъвенъ.

Д-во „Сръгласие“ — Плъвенъ
 частна обявление на дѣла въ посрѣдство на първа по 5 денитѣ пристави или споразумеение
 лаша по а отравления отъ ватъ
 Неплатени писма не се приематъ и необнародвани рѣкописи не се връщатъ, освѣтъ ако сж придружени съ пощенска марка.

ОРГАНЪ НА ВЪЛГАРСКИИ ЗЕМЛЕДЕДЕЛСКИ СЪЮЗЪ.

Редакцията на „Землед. Защита“ заявява, че Алек. Н. Иончевъ прѣстава да ѝ бѣде вече агентъ, като покана сжщий да дойде и си уреди смѣткитѣ, защото иначе ще вземимъ други мѣрки срѣщу него.
 Редакцията.

Централно Управление на Земледѣл. Каси.
ОБЯВЛЕНИЕ
 № 8567.
 Извѣстява се на почитаемата публика че отъ 10 октомври настоящата година Земледѣлскитѣ Каси ще плащатъ лихви на влоговетѣ, както слѣдва:
 1. Съ срокъ отъ 1 година 4% годишно
 2. „ „ 3 „ 5% „
 3. „ „ 5 „ 6% „
 4. На безсрочнитѣ влогове най много 3% годишно.
 Отъ Центр. Управление на Земледѣл. Каси.

Плъвенъ — 1901 година.

Мрачно и жалостно е било нашето минало, ала не по малко жалостно е положенето ни и днесъ и като народъ и като държава. Минаха се 23 години отъ както сме освободени, отъ тогава десетки правителства се промѣниха, единадесетъ народни събрания промѣнихме, ала нашитѣ общи работи не се измѣниха въ нѣщо къмъ добро. Обща развала царува на всѣкъдѣ. Натрупани съ дългове, развратъ въ полиция и учрѣждения, лоши закони въ името на които царува грабежъ по селата отъ лихвари и зеленичари, плюсь нѣколко нещастни и неплодовити години, дадоха резултата, който го виждаме: обща гология на народа ни. А кой е виновенъ на всичко това?— Ние сме всички виновни, виновенъ е нашиятъ народъ, отговаряме ние. Свикнали подъ единъ тежъкъ турски 500 годишенъ яремъ, подъ който пшкахме и чакаме само отъ султани, визири и бѣйове, ние неможихме изведнъжъ да оцѣнимъ новото положене, което ни се създаде отъ 1878 година, както не можеше да свикне отъ веднъжъ и единъ дългогодишенъ затворникъ на дневната свѣтлина. Както въ турско, така и въ българското царство, ако ни поискаха 10, ние плащаме 20, па бѣгахме, ако ни поискаха сто, ние плащаме двѣста, па бѣгахме и плащаме, до като дойдохме до днешното си положене. Ние бѣгахме отъ общитѣ работи, бѣгахме отъ избори, а голѣмцитѣ въ София, новитѣ наши визири и бѣйове това и искаха. Плѣтеха тѣ своитѣ кошници, натрупаха тѣ дългове, въвеждоха десетъци, гради

хамбари, купуваха вагони и шлепове, а ние сѣ плащаме и бѣгахме. Ние не станаме господари въ българското царство, както нарежда нашиятъ основенъ законъ, а останахме пакъ роби, раи, каквито бѣхмемъ и въ турско. Не по малко отъ 200000 руси сж паднали въ нашитѣ полета, десетки хиляди герой упрѣскаха съ кръвта си височинитѣ на Шипченскитѣ върхове за оная златна карта, наречена избирателна, която ние не умѣяхме да уползотворимъ. Отъ 23 години насамъ, ние правихме ангарийски избори. Както въ турско, когато ни караха на ангария или на меджия да женимъ нѣкоя бейска нива, така ние гледахме и на нашитѣ избори. Отъ първото бѣгахме като ангария, но и отъ второто бѣгахме, като го считахме сжщо за ангария.

И така, плащаме и бѣгахме. Плащаме и бѣгахме ние, ама, ето че работитѣ ни станаха вече лоша. Хората борби съ столетия водятъ за тая избирателна бюлетина, а ние, които я имаме, не умѣемъ или не искаме да я уползотворимъ. Но ето че въ София вече се заговорва,—нѣщо мерише въ въздуха, че искатъ да ни отнѣматъ тая бюлетина и тѣжко на насъ, ако ни я отнѣматъ и дигнатъ на високо. И ще я търсимъ ние, ще я гонимъ ние, ала страшно е да не бѣде късно. И така ние правихме меджийски избори, ние избирахме тия, що ни се сочиха отъ София, а не тия, които стоятъ близо до нашитѣ болки и интереси, а слѣдъ това и никому смѣтка не търсихме, и за това работитѣ ни сж днесъ лоша и лоша ще останатъ, до като ние не се съвземимъ да ходимъ по избори да избираме хора, които ние искаме, да ги пратимъ въ София и смѣтка да искатъ, а тѣ като се върнатъ да искаме и отъ тѣхъ смѣтка. Трѣбва да настъпи време на смѣткитѣ. Само тогава можимъ да чакаме нѣщо добро и за народа и за България. Ето на 7 Октомври прѣдстоятъ допълнителни избори за още 29 души народни прѣдставители. Тѣзи избори сж още по важни за насъ, особено за земледѣлцитѣ. Нека знаятъ земледѣлцитѣ, че данъцитѣ не се намалиха, както се обѣщаваше, а се увѣличиха, че сносна данъчна система не е въведена и че даже и не се мисли за нея, че заплати не сж намалени, че числото на чиновницитѣ не е намалено, че генералитѣ сж пакъ 13, че новъ за-

конъ ще се прави, а българската държавна кола, която едвамъ се влачи и скрибуца е натрупана съ нѣщо около 300 милиона лева дългъ, та като ѝ се турятъ и новитѣ 120 милиона, опасно е да не се счюпи или затъне въ калъта. Та ако е караме както до сега съ „плащай, че бѣгай“ работитѣ още повече ще сѣ влошатъ. Земледѣлскитѣ дружби въ вакантитѣ околий сж длъжни да зематъ живо участие въ прѣдстоящитѣ избори. Баремъ тѣ министри и окр. управители нѣма да раждатъ.

Нѣмаме училищни градини.

Съживленете на училищния дворъ, това е единъ въпросъ отъ културно значение за нашитѣ училища и народното ни стопанство подвзето е още отъ 92 година отъ врѣмето на Живковия законъ за основнитѣ ни училища; десетъ години почти наредъ, по тоя въпросъ перото шара доста извъ нашитѣ педагогическитѣ и земледѣлски списания и вѣстници; отъ възникването му до сега появявали сж се всѣка година редъ статии, които сж имали за цѣлъ, божемъ, да доведатъ тоя толкова важенъ въпросъ до съвършенното му, тѣй да се каже, съврѣване. Той се сложи нѣкакъ ужъ по сериозно на дневенъ редъ прѣвъ 96 година, когато М-то на Т-та и З-то и това на Народното Просвѣщение издадоха наставленията и правилника, за устройството на тѣзи градини, които наставления послѣдното М-ство съ писмото си № 2327 отъ 26 Февруарий 96 година испрати на разпореждане до всички инспектори и директори на българскитѣ училища. И ето днесъ всички тия наставления, правилници и пр. изглеждатъ на една испѣта вече пѣсенъ, която напомня че нейнитѣ автори сж си испѣляли дългъ само съ испѣването ѝ, а слушателитѣ—само съ излушването ѝ. Слѣдъ това, когато вече двѣтѣ министерства наредиха практическитѣ курсове и всички формалности, направи се нѣщо повичко съ това гдѣто се създадоха така масторски(?) заинтересовани хора посрѣдствомъ награди и хвалби на нѣкакви достойни синове(?) на Земледѣлска България, които по причина на давността днесъ не сжществуватъ, а прочутитѣ имъ градини сж затрупани съ лава (т. е. съ слава) и не личатъ днесъ?...

Сега слѣдъ толкова години, слѣдъ толкова разноски, слѣдъ толкова хвалби и само хвалби, слѣдъ толкова разумни и глупави мнения изказани, чрѣвъ печата и минжли по реда си безъ да срѣщнитѣ негдѣ разкритикувано поне

едно; слѣдъ толкова шумъ, казвамъ, интересно е да се разбере: каква е днесъ съответствующата отзивчивость на дѣло; дали съответно направенитѣ разноски отъ страна на нѣкоя община. дружества и отдѣлни личности. бихме имали що годѣ единъ задоволителенъ резултатъ, който би говорилъ, ако не друго, поне че е положена една здрава основа на това дѣло и че всичко що се гради за напредъ по сжщия редъ създадо би въ бѣдъще ония училищни дворове, въ които веестранно би се развивали бѣдъщитѣ ни граждани?

Ако се почне подъ редъ да се погледне къмъ всичко, касающе се до училищнитѣ градини, ще заключи човѣкъ, че писаното до сега, говореното, прѣдприеманията и всичко що е сторено за училищнитѣ градини не изглежда да е друго нищо освѣтъ едно мършаво жумявене и едно спорничево раздрѣнкване на въпроса, защото прѣди всичко повечето се е писало отъ колкото работило, а всичко пѣкъ писано се върти главно около мисълта да се докаже необходимостта, хигиеническото и възпитателното имъ значение, нѣщо доказано отдавна отъ великитѣ педагози, та че късно е за българина да се слави съ такива открития и доказателства? Не това, а друго прѣдстои намъ, ний трѣбва да почнемъ систематически да работимъ вече по ясно опрѣдѣления път, прѣдварително като разберемъ що ни липсва за да имаме успѣхъ. А именно, тази втора страна на въпроса съвѣтъ слабо е зачеквана, което е причината да се само лутаме до сега и напразно да се харчи, нѣщо което се доказва съ 10—12 годишния никакъвъ почти резултатъ по училищнитѣ градини. Ето защо би трѣбвало да се оставятъ вече философитѣ на страна, а да се разбере, че у насъ нѣма срѣчностъ, умѣние, воля и постоянство; за да усъществуваме плановѣтъ ся отъ подобенъ родъ и значение; не говоря най първо за срѣдствата у насъ, защото тѣ не сж първата необходимость въ случая. За похватнитѣ, работливи, съ воля и постоянство хора, срѣдства, най лесно би се намѣрили; слѣдователно у насъ липсватъ по опитни хора, които да биха оползотворили и това, съ което располагаше. За тая цѣлъ, това се доказа на много мѣста и въ много случаи, по уреждането на училищнитѣ дворове. Ето защо компетентността би трѣбвало да се устрѣми, повече и исключително даже, върху начина по който би могелъ учителя—градинаръ да се сдобие съ оная срѣчностъ, оная послѣдователность, онави навикъ, онави знания и съ всичко съ което е съпроводено устройството на една отговаряща

на условията училищна градина. До сега затъ по малко и повърхностно внимание се е обръщало, къмъ по важната страна на въпроса, което се доказва съ факти, че малцина и слабо сж зачеквали мъркитъ, посредствомъ които ще се постигне сигурно цѣлтъ; не се е говорило даже за тия мърки които М-то прилага и повтаря, а да ли съ тѣхъ и съ начина на прилагането имъ се е постигнало нѣщо, и да ли потрошеното посредствомъ тѣхъ е оползотворено; малцина сж си задавали тоя въпросъ, а М-ството може би върва, че имаме негдѣ училищни градини, но то се лъже за гуй, защото е унавало състоянието имъ по тоя начинъ:

Отнася се до училищнитѣ инспектори, които отъ своя страна прѣдписватъ на учителитѣ да прѣдставятъ плановѣтъ на градинитѣ си и ето ми ти слѣдъ нѣколко врѣме на масата на повѣдителя налѣтъватъ съ стотини училищни градини начертани лесно, лесно на книга, съ обозначене: тукъ айлантъ, акация, пштыца, непоникнали сѣменица и пр.; а слѣдъ всичко това понятието за училищнитѣ градини е готово вече, подкрѣпено разбѣра се и отъ корпоративни обяснения на училищния инспекторъ, кждѣто е казано, кой заслужава награда. Споредъ тѣзи планове излива, че градинитѣ цѣватъ и вържатъ, а въ сжщностъ заинтересоване по въпроса човѣкъ нѣма да намѣри нито при едно българско училище, онзи училищенъ дворъ, който да изразява опитностъ и грижливостъ отъ страна на учителя, а нѣма да намѣри и едно разумно положена основа негдѣ; при всѣ че 10 години става откакъ се тръби и харчи; при всѣ че сж се давали награди и специални срдѣства за устроени нѣкакви градини, които днесъ сж или пустошъ заобиколена отъ айланти и акации, или пъкъ пасище на нѣкой общински конь; прѣ всѣ че се срдѣшавъ самохвалци, които съ користолобива цѣль, или пъкъ за да се подигнатъ въ очитѣ на тия които отпуцатъ награди и похваляватъ, сж разгласявали че уреждатъ образцови градини; при-всѣ казвамъ, че 4—5 години сж издържани практически курсове съ назначене да подготвятъ хора за тая цѣль, което на пръвъ погледъ личи, че е невъзможно, защото нито мѣстото кждѣто се държатъ курсовѣтъ, нито вещината на самитѣ ръководители, нито пъкъ врѣмето по сезонъ и продължителностъ, можеше да гарантиратъ, че курсиантитѣ биха получили въ курса нѣкаква заинтересованостъ и биха оползотворили отъ сѣтне потрошенитѣ разности. И какъвъ резултатъ може да се очаква отъ така обстановенитѣ практически курсове, въ които може би се върва, че ще помогнатъ нѣщо, та и тая година даже се състояха? Каква подготовка ще може да се получи за 20—30 дена, прѣвъ такава едно врѣме на годината, когато не може да се покаже никаква работа нагледно, освѣтъ да се прѣкарва въ занималната на празденъ разговоръ; подиръ когато курса се види отъ прѣподаватели, които отъ толкова години и при всички възможности и срдѣства, не сж уредили и дворовѣтъ при своитѣ си училища, защото или толкова разбиратъ, или съ при срдѣце работятъ, а на пукъ надъ всичко това нѣкой и български не могатъ да говорятъ, ами мимически, става 10—15 години; отъ обичъ къмъ България разсаждатъ ъ така усърдно агрономията, но безъ да имъ е ставалъ необходимъ българския езикъ?.. Подире при факта още, че малко се обръщало внимание на кандидата, който се испраща, дали има условие при училището си да уснозе училищна градина, а най главно задължавали се да стори това; мислило се е още, че кандидата слѣдъ като слѣдва подквасения градинарски курсъ, отъ гдѣ, отъ кждѣ ще му намѣри срдѣ-

ството да почне да работи, ала това не е ржчната работа, за която той може да накара дѣцата да събератъ по 20 ст. и веднага да се накупи всичко потрѣбно и работата да е почната — тукъ се изискватъ по други срдѣства, но прѣди това, по други навикъ и опитностъ, за оползотворене на тѣзи срдѣства; което нѣщо курсиантъ не може да получи така, както онзи въ курса за ржчната работа, гдѣто всичко може да се върши въ стаята и всѣкога, а работитѣ въ училищната градина се протакатъ цѣла година на полето и никакъ не трпчатъ колосани яси и ржкавели? . . .

Но не стигатъ ли толкова безползвни опити и безползвно трошене на пари, когато направенитѣ изобщо разности до сега отъ страна на държавата, общинитѣ и пр. надминаватъ мисля 80000 лева, а имаме ли въ България 5 училищни двора, които да отговарятъ на прѣдначаненото си? Могатъ ли сж посочи 5-ма души които да познаватъ тая не твърдѣ лесна работа? Правия отговоръ тукъ е, че нѣмаме нито едното, нито другото, а и за дълго врѣме още нѣма да имаме това, ако не се потърси другъ начинъ за оползотворене на прѣдвиданитѣ пене за тая цѣль суми; ако тоя въпросъ не се сложи на по обмислена основа; ако коренно се не промѣнятъ самитѣ рѣпореджания и изисквания, на компитентнитѣ по въпроса хора; ако специално, за тая работа не се подготвятъ хора, които да владѣятъ оная опитностъ, която сама прѣдрасполага да се създадатъ срдѣства тамъ кждѣто има нужда да се упражни и приложи смѣлата срдѣчностъ и опитностъ прѣдвидливостъ; и докдѣ най сетнѣ не се почне отъ началото и се върви послѣдователно, а не както тоя пътъ напр. само за интереситѣ на нѣкой сѣмено-продавачи, комисионери и пр. се е разбърквало нормалното развитие на това дѣло; при това, ако учебтелската организация би била по разположена къмъ него въпросъ и пр.....

Въ заключение ще кажа, че ний нѣмаме училищни градини, а мнението ми е, че на тѣзи градини нѣма да помогнатъ, нито нѣкакви дружества, които жежко прѣдприематъ, а послѣ охладяватъ и малко работятъ, а повечето се хвалатъ; нѣма да помогнатъ нито въ курсове, нито наградитѣ, нито общинитѣ, гдѣто партизанщината прѣчи на всичко. — Това си е чисто въпросъ пакъ на М-ството на Народното Провѣщение, което наистина отколѣ има голѣмото желание да направи тия дворове хигиенични и възпитателни, споредъ народнитѣ нужди; ала никога не би постигнало така по тоя начинъ и съ тия мърки, които то до сега прилага. Трѣбва да се разбере, че най първото нѣщо, което липсва тукъ сж вѣщитѣ и работливитѣ хора съ положителни знания и похватностъ каквито известнитѣ практически курсове сж далечъ отъ да създадатъ такива.

Ако само се би прослѣдило развитието и състоянието на въпроса за подновяването на лозята, американскитѣ разсадници, или юнашката организация напримѣръ, кждѣто става явно, какво би могло да се направи за прѣуспѣването на учил. градини: и въ единия и въ другия случай резултата днесъ е добъръ, но нека се знае, че и тукъ и тамъ ядката бѣха вѣщитѣ и опитни хора. Заинтересоваността напримѣръ, за американскитѣ разсадници и прѣсидентитѣ лозя се положи на здрави основи и се разви, слѣдъ като се пратила нѣколко лица, за да изучатъ дѣлото отблизо, тамъ кждѣто то е най добръ развито; и слѣдъ завръщането на тѣзи вѣщи хора (които съ рапорти прѣдставиха това що сж научили) създадохъ имъ се условия да работятъ и така се устроиша нѣколко разсадници и образ-

цови лозя, отъ кждѣто заинтересоваността се повлече и всѣка година въ степеня нараства, безъ да става нужда М-ството на Т-та и З-то да се грижи всѣ по вечи и повече и безъ да се има страхъ, че се грѣши; толкостъ по лесно ще приспособи тоя начинъ тукъ, когато ще има да се заинтересуватъ хора учители, които много по лесно въсприематъ и приспособаватъ, стига да се изхожда отъ нѣщо положително и строго опрѣдѣлено.

Азъ мисля, че правилно би се развило дѣлото по училищнитѣ ни градини, ако най първо се пратила съ особни обвѣрзвания хора, които да изучатъ добръ устройството на учил. дворове, тамъ кждѣто тѣ най добръ сж уредени; и то за всѣки окръгъ по едно лице поне, а слѣдъ завръщането имъ, съ тѣхната вѣщина и съ грижитѣ на Министерството на Провѣщението да се устрои въ всѣки окръгъ по единъ разсадникъ съ прѣдначанене исклучително да се отглежда въ тѣхъ нужния материал, спорѣдъ изискванията на училищнитѣ градини въ всѣки окръгъ; при това всѣки управляющъ разсадника да бжде задълженъ да уреди, въ най близкото до разсадника си училище, оная образцова училищна градина, въ която да може да се разбере какво се иска и какъ ще се работи. Министерството пъкъ, всѣка ваканция, да командирова на практики въ разсадника всѣчки ония учителъ, които иматъ условия да уреждатъ учил. градини; и когато тѣзи прѣкарватъ ваканцията въ разсадника, съставятъ планове на своитѣ градини и разбератъ какъ ще се работи, нека даждатъ задължително за попълване на плана, срдѣшу известно възнаграждение, разбира се, което да бжде изплатено едва 4-та година, когато по ще се разбере какво заслужава градината. Въ градоветѣ пъкъ въ частности, е необходимо да има подъ сжщитѣ условия за всѣки градъ и специаленъ учителъ, който да се грижи за попълване одобренни планирани градини, при всѣко отъ училищата, кждѣто условията позволяватъ да се строи такива. Тоя учителъ да си има своитѣ часове въ които ще прѣкарва съ дѣцата на всѣко училище, кждѣто се строи градината и покрай другото, съвмѣстно съ учителя на отдѣленето, да въздѣйствуватъ на дѣцата за да обикнатъ физическия трудъ.

Прочие възможна ли е една такава наредба, какво би се постигнало съ нея; послѣ какви лошевини ще бждатъ отстранени, чрѣвъ нея и кои сж нейнитѣ добри страни, сжщо и кои трѣбва да харчи слѣдъ полагането здраво, основата отъ страна на държавата; по всичко това, може би да стане нужда да продължатъ.

Въгленовъ.

По новия законопроектъ за горитѣ.

Новия законопроектъ за горитѣ е приготвенъ отъ М-ството на Т-та и З-то и испратенъ до г. г. народнитѣ прѣдставители за изучаване. Отъ мотивитѣ на тоя законопроектъ се вижда, че най важнитѣ причини за измѣнено нине дѣйствующия законъ е обстоятелството че въ него не се опрѣдѣля прѣдмета на горското стопанствуване, не е опрѣдѣленъ точенъ и положителенъ начинъ за уреждане собствеността на горитѣ и най послѣ не е уредена експлоатацията на сжщата. Съ новия законъ, се казва въ мотивитѣ, се уреждатъ тия важни упожения правени отъ рано и съ приемането му се туря основа за повдигане дѣсовѣдството на висота каквато подобава. Намъ е драго, че г. г. М-стра на Т-та З-то са е заелъ съ уреждане западналото у насъ земледѣлие и клоноветъ; още по драго ни е че мѣропритията който той иска да прокора за цѣльта не сж копие отъ чужди кадекои, а плодъ на коренно изучаване.

Новия законопроектъ, до колкото можаше отъ мотивитѣ му да разбережъ, обрѣща възгледове на компетентитѣ у насъ хора, които съ години чрѣвъ печата се мъчатъ да прокаратъ. Разгледажъ обаче отъ близо ще видимъ че той не обхваща всичко как-

вото се иска, нито пъкъ урежда напълно повдигнатитѣ въ мотивитѣ въпроси. Ний ще го разгледаме глава по глава като указажъ какво споредъ насъ липсва и какъ трѣбва той да се попълни. Това ще направимъ защото въпроса за уреждане горитѣ засега една отъ важнитѣ страни на селско-стопанския ни животъ.

1. *Общи распореджания.* Съ тази глава законопроектъ опрѣдѣля кои пространства ще се считатъ за гора, които ги опрѣдѣля; опрѣдѣля собствеността създадена възъ означене чл. 2 отъ нине дѣйствующия законъ за горитѣ; поставя граници на горитѣ и най послѣ казва какво трѣбва да се направи съ малкитѣ комплекти държ. гори. Тази глава е важна, за туй че я разгледаме членъ по членъ.

А). Чл. 1 отъ законопроектъ назначава комисия, която опрѣдѣля мѣстността, която за напърѣдъ ще се считатъ като гора. Какво трѣбва да взематъ въ съображение тия комисии при изпълнене мисията си; какъвъ процентъ отъ гориститѣ пространства трѣбва и за напърѣдъ да остане гора както и какво трѣбва да правятъ въ безгориститѣ околий, това не се оказва. Така както е поставенъ тоя членъ, околийтѣ иматъ пълно право да лишатъ отъ гора която околия искатъ, подъ прѣдлогъ че шубрацитѣ, каквито сж почти всичкитѣ ни нискоствѣлни гори, не сж гора. Като не имъ е опрѣдѣлено какъвъ процентъ отъ землището на всѣко село или околия трѣбва да остане покрито съ гора, тѣ ще изливатъ отъ повърхността и онава пространство гора което е необходимо било за подобрене климата; а онѣя околий които по една или друга причина сж останали безъ гора оставятъ за винаги такива. Че комисийтѣ ще иматъ за задача да обезвѣсватъ отъ колкото да запазятъ горитѣ, се вижда отъ забѣлжката къмъ тоя членъ. Отъ нея излива на яве че комисийтѣ иматъ право да исклучватъ отъ опека на закона и ония пространства, които сж гора и които самитѣ имъ стопани е мило да уничожатъ. Отъ кждѣ е взетъ принципъ прокаранъ въ тоя членъ положително неважешъ, но искаши се да върваме, че то е извлеченъ отъ рапорта на Бургаский дѣсничей Обнародванъ въ брой 7 на Лѣсовѣдската Сборка прѣвъ 1900 год. Съ тоя рапортъ г. г. дѣсничей иска чрѣвъ комисия, (както е казано въ законопроектъ) да се опрѣдѣли прѣдѣла на горското стопанствуване, но не испуща отъ прѣдъ видъ общия принципъ който горитѣ трѣбва да заематъ отъ общото пространство защото той е необходимъ за ек. номическото и обществено благо. Като нехожда отъ началото, че горитѣ въ насъ не сж малко, както се мисли, г. г. дѣсничей прѣпоръчва да се опрѣдѣли въ всѣка околия по 20% отъ пространството ъ за гора, а останалитѣ макаръ и обрасли съ шубраци пространства да се исклучатъ отъ опека на закона за горитѣ. Ако сжщото начало се прокара въ чл. 1 отъ новия законъ намъ се струва, че ще бжде добръ не само на гориститѣ околий, че ще се сдобиватъ съ работна земя, но и на безгориститѣ като имъ се опрѣдѣлятъ мѣста за залѣсаване. Отъ тази норма трѣбва да се прави исклучение само за българскитѣ околий на които землищата сж промарени съ стрѣмнини и не могатъ да се използватъ друго яче освѣтъ чрѣвъ гора.

б). Подъ думата гора въ стопанско значение се разбира всѣко мѣсто обрасло съ дървета, които сж прѣдметъ на горското стопанствуване; а въ юридическо—всѣко мѣсто което е записано въ данѣчнитѣ книги като гора. Въ закона не е важна стопанската дефиниция, а юридическата, както е обяснено и въ чл. 2. Но въ случая помъ въ чл. 1 бждатъ опрѣдѣлени пространства които ще се пазятъ за гора и помъ тѣ бждатъ записани като такива, илиишешъ се явява чл. 2 който не е нищо друго освѣтъ съ повторение на чл. 1.

в). Чл. 3 не е на мѣсто въ тази глава. Неговото съдържане трѣбва да се помѣсти на чело въ глава втора „управление на горитѣ“.

г). Чл. 4 дѣля горитѣ на: държавни, общински и частни, а по долъ като опрѣдѣля кои гори сж държавни, кои общински и кои частни, поставя въ алинея трета за общински гори всички ония, които сж отстъпжени отъ дървно врѣме на нѣкой градъ или село да се ползуватъ т. е. оставя горитѣ распорѣдени по собственостъ така както сж и сега. Кждѣ това остава онава овѣщание изложено въ мотивитѣ, че се туря край на споровѣтъ?

Ако М-ството се заинтересова и узнае по отъ близо кои гори сж спорни и съ кого, ще види че почти всички спорове се водятъ за тия гори за които говори третата алинея отъ тоя членъ, и че споровѣтъ се волятъ отъ община претивъ община или държава съ община. Причината на това не

е ламтенето на държавата да засебе общинските гори, както мюниона съмъ чувалъ да говорятъ, не е че общинитъ сж отеснени, а защото на общинитъ е дадено право да се ползуватъ отъ държавнитъ гори, безъ да сж биле опрѣдѣлени граници на площадитъ въ които ще става ползуването. Попитайте колгото щете селянитъ и той ще Ви каже, че за собственитъ си нужди можеше селото А. да сѣче до плетницата на селото В. и обратно. Сжщото бѣше и съ пашата. Тогава горитъ, като исклучимъ само частната собственост, бѣха царски и всѣки можеше да се ползува отъ тѣхъ кждѣто и колкото иска. Сѣчеше ли се за продавъ плащаме се на държавата; имаше ли на се събира *отлагъ параса* отъ нѣкоя гора, събираше го държавата. Така е и сега още въ Турция. Дѣйствително турския законъ за горитъ, както и оня за горитъ говориха за нѣкакви си общински балталъци, но тия закони оставаха само „черно писмо на бѣла книга“, защото никой не опрѣдѣли до кждѣ трѣбва да се простиратъ тѣ. Всѣко село мислише че неговия балталъкъ се простира до тамъ до кждѣто можатъ селянитъ да достигнатъ. Даже нѣщо повече. Имаше градове и села които наблизко нѣмаха гори и отиваха прѣзъ землицата на 4—5 села да сѣкатъ нѣкждѣ и това бѣше тѣхенъ балталъкъ. Тамъ кждѣто селянитъ не можаха да се тѣриятъ повдигаха се спорове, но всички рѣшения по тия спорове имаха едно общо нѣщо: признаваха горитъ държавни и спореть нуждата даваха ги по справедливостъ за ползуване на това село, което имаше нужда. Тамъ кждѣто нуждата бѣ еднаква на всички околни села, гората се оставяше *Мюшерекъ* т. е. за общо ползуване. Това обстоятелство на ново ще да докаже, че горитъ не сж биле распрѣдѣлени за ползуване а сж биле общи.

Слѣдъ освободителната война българското правителство поиска да раздѣли горитъ като постави граници на ползуването, но не успе. Комисиятъ които бѣха натоварени съ тази мисията (чл. 15 и 16 отъ закона за горитъ прѣзъ 1891 г.) разбъркаха повече оплетения въпросъ и *сздадоха спороветъ*, които съсипаха населенето. Всѣко село искаше да засебе цѣлия площадъ отъ който то са е ползувало, но срѣщаше опори отъ съседнитъ си села, които на сжнитъ основания рѣшешираше върху сжция площ. Единитъ и другитъ доказваха правото си на ползуване; единитъ и другитъ бѣха и сж убѣдени че сж прави. На арбитражитъ и сждебни рѣшения не обръщаха внимание; отъ кждѣ знае комисията и сждията чий е тази гора, вземаха тѣ, когато ний тукъ сме израсли а невзимемъ. И имаха право. Сждебнитъ било арбитражитъ рѣшения не бѣха прави, защото сѣ тѣхъ и сѣ закона който искаше да уреди този въпросъ се съдържа ново понятие за собственост на горитъ, което населенето до тогава не знаеше; тѣ го научиха да мисли че е пълненъ господаръ на имотитъ отъ които то знаеше че има право само на ползуване. Съ признаване собствеността на едно село върху една гора още повече усали яростта на другото, което съ положителностъ знае че не е негова. Въ послѣднѣо врѣме яростта достигна своя върхъ и не сж редки селата, които всѣка година даватъ жертва по нѣколко души. Това накара, види се, правителството да побрва и внесе законопроектъ, но за жалостъ така както е той е непостига цѣльта.

Като се признава че общинитъ сж собственици на горитъ отсѣчени имъ за ползуване, законопроектъ освѣнъ че не урежда спороветъ, а ги създава повече. Ето защо ний мислимъ, че третата линия като се признаватъ за общински само ония гори, които общинитъ сж купили било отъ часни лица или отъ държавата и за които иматъ *таа*.

Всички други гори да си оставатъ каквито сж биле прѣди освобождението — държавни.

Че общинитъ иматъ право на ползуване отъ тия гори ний го неотказваме и то не може да имъ се отнеме, но това ползуване не имъ дава правото и на собственост, защото собствеността е далеко отъ правото на ползуване. Като собственикъ Х. може да позволи на У. да се ползува отъ имота му, но съ това позволене давали се правото на У. да завладѣе като собственикъ имота — не. На сжщото основание и държавата не трѣбва да позволява на общинитъ да засебватъ отпустнитъ за ползуване гори. Тя трѣбва да запази оное право, като сжщеврѣмено уреди отсѣженото ползуване да става така щото да не е въ ущърбъ ни на горитъ, ни на населенето.

По този начинъ закона ще постигне като: а) унищожи причината за спороветъ, а заедно съ нея и самитъ спорове и б) уси горава сжществуването на горитъ.

(Слѣдва)

Конгресъ по Туберкулозата.

държанъ отъ 22 до 26 Юлий 1901 г. въ Лондонъ.

Работитъ на конгреса сж се отбѣлзвали съ множество важни съобщения, нѣ най сенсационното бѣ на Р. Коха, върху непридаването туберкулозата отъ човѣка на говеда. Жокардъ, Бажъ, Листеръ научно възразиха на това важно съобщение.

Р. Кохъ. Прѣди двадесетъ години естеството на туберкулозата бѣ неизвестно: то се смяташе като слѣдствие на общественото бѣдствие и като бѣ невъзможно да се сполучи чрѣзъ лесни срѣдства, силаеше се да се подобрятъ общественитъ условия, и не се прѣдприемаше нѣщо сжщественно. Всичко по настоящемъ е измѣнено. Ний знаеме, че общественото бѣдствие играе първостепенна роль въ распространяването на туберкулозата; ала истинската причина на болѣстта е единъ микробъ невидимъ на когото ний можимъ да прослѣдимъ и разрушимъ както другитъ паразити — неприятели на човѣчския родъ. Собственно говоря, сжщественния хоромътеръ по болѣстта се узна когато се откри туберкулозния бацилъ, тоже когато характеритъ на паразита и начина на прѣдаването бидоха узнати. Азъ прибавямъ, че за менъ, азъ разбрахъ цѣлото значение на това откритие. Нѣ дѣйствието на едно малко число лѣкари е недостатъчно за борба съ една болестъ толкова дълбоко вкоренена въ нашия битъ. Една такава борба изисква сждѣйствието на множество лѣкари, ако на вситъ лѣкари, на държавитъ и на всички народи; манугата е настѣпила, гдѣто едно таково сждѣйствие сѣкашъ е възможно.

Всѣка болестъ трѣбва да се лѣчи спрѣдъ своята индивидуалностъ, и мѣрkitъ зети противъ нея трѣба да бждатъ щателно приближени къмъ нейното естество и найната причина. Ний имаме право да се надяваме за сполучка въ борбата противъ туберкулозата, ако не забравяме тоя основенъ принципъ. Въ борбата противъ заразителнитъ болести, трѣба да нападаме злото въ основата му; не трѣба да се губатъ сили, като се прѣдписва бѣзцѣлни мѣрки. Да се попитаме, ако това което е направено и ако това което се възнемерва да се прави противъ туберкулозата за сега въ своя изворъ, по начинъ да приготвимъ по скоро или по бавно изчезванетоъ?

За да отговоримъ на тоя въпросъ, необходимо е да се попитаме, какъ туберкулозата прониква въ организма, и ний разбираме подъ наименование туберкулоза само болѣститъ прачинени отъ туберкулозния бацилъ. Въ повечето случаи, болѣстта има сѣдалището си въ бѣлитъ дробове и почва отъ тоя органъ. Тѣй щото, може да се заключе, че паразититъ на болестта влѣзватъ чрѣзъ дишанието. Относително произхождението на тоя бацилъ, нѣма се никакво колебание. Ний знаиме, че той се намѣрва въ въздуха отъ слюнцитъ на охтиковитъ. Слюнкитъ, най паче въ напрѣдналото състояние на болестта, съдържатъ почти винаги туберкулизни бацити, нѣкой пѣтъ въ вероятно множество. При кашление и тоже при разговора, охтиковия изсхвърля бацити въ слюнкатитъ части, значи въ една срѣда влажна, а сжседния индивидуумъ може по тоя начинъ да се зарази направи. Нѣ тия слюнки могатъ тоже да станатъ праховидни когато изсхвнатъ, распрѣстватъ се по земята или по дрѣхитъ или въ въздуха подъ видъ на прахъ.

По тоя начинъ, единъ цѣлъ кръгъ се образува за распространяване на болестта, като се почне отъ туберкулозния бѣлъ дробъ който произвежда хракитъ съдържащи бацити, чакъ до образуването на тези частички влажни или сухи. Този туберкулозенъ ба-

цалъ може да влѣзе въ другъ органъ на тѣлото и да произведе друга форма на туберкулоза, случай много рѣдки. Слюнкитъ на охтиковитъ трѣба да се смятатъ като главенъ източникъ на туберкулозния зараза. Върху тази точката цѣлия свѣтъ е съгласенъ.

Трѣба да се попитаме, ако сжществуватъ други източници на заразявания тѣй важни за борба противъ туберкулозата. Дава се, въобщо, едно голѣмо значение на наследственото прѣдаване на туберкулозата; доказано е, чрѣзъ достовѣрни наблюдения, че послѣдственната туберкулоза, ако и да не е позната, тя е твърдѣ рѣдка; ний не я вземаме въ внимание отъ практическа точка зрѣние.

Туберкулозата зараза, както се върва въобщо, прѣдавали се чрѣзъ прѣминаване на болѣстотворнитъ жермени отъ животно на човѣка? Счита се днесъ за днесъ тоя начинъ на заразяване тѣй често, че нѣкой го смятатъ най важно, и за това най строги мѣрки се взематъ за тази борба. Нѣ издирванията ми сж позволили да си направя едно мнение различно на това приетото въобщо; Вий ще ми позволите, прѣдъ видъ важността на въпроса, да го разяскаме.

Първичната туберкулоза е била наблюдавана у почти всичкитъ животни, въ особеностъ у птицитъ и едрия рогатъ добитѣкъ. Туберкулозата у птицитъ тѣй се различава отъ тия по човѣка, че или не я считаме за него като една причина на туберкулозна зараза. Но добръ къвано, възможно ли е да се прѣдаде туберкулозата отъ говеда на човѣка и заразава ли се човѣчския организмъ, при това възможно ли е да се прѣдаде болестта чрѣзъ млѣко и мѣсо отъ заразени животни?

Въ мойтъ първи обнародвания по туберкулозата, азъ съмъ се искалъ съ резерва за еднаквостта на туберкулозата по говедата и по човѣка. Доказателствата които ми позволяваха за да отгата ясно тия двѣ форми по болѣстта не бѣха тогава на мое расположение; азъ нѣмахъ очебийни доказателства за тѣхната еднаквостъ, азъ оставихъ въпросътъ въ двоумение. Съ цѣлъ за разяснение, азъ прѣдприехъ издирвания по тоя въпросъ. Когато опитахъ върху малки животни (заякъ или индийско прасе), азъ не додохъ до никакъвъ удовлетворителенъ резултатъ, както и да испущахъ отъ прѣвидъ — указанията които позволяватъ да различимъ тия двѣ туберкулозни форми; обаче, задлжението на министерството Земледѣлието ми позволи да опитамъ върху теле, единствено животно което е пригодно за тия издирвания. Множество опити прослѣдихъ въ расстояние на двѣ години съ Професоръ Шутца отъ Берлинското Ветеринарно Училище, азъ ще да Ви резуларамъ най важнитъ. (Слѣдва).

ХРОНИКА

Търновската Окол. Дружба, начело съ своя енергиченъ прѣдѣдатель г. Ив. Неделчовъ развива трѣскава дѣятелностъ. Тѣзи дни той е издалъ слѣдующето окръжно:

До Г. Г. Прѣдѣдателятъ на земледѣлскитъ дружби въ Търновска околия.

Съ настоящето си Ви замолвамъ Г-не прѣдѣдателя, да свикате членоветъ на земледѣлската дружба въ селото си на събрание въ което да имъ прочетете настоящето, при това устно и подробно имъ обяснете това, що се иска било съ настоящето, било като задлжение къмъ самата земледѣлска организация.

Имайте прѣдъ видъ, Господине Прѣдѣдателя, че събраниято трѣбва да стане въ единъ празниченъ день, като прѣдварително за това разгласитъ имъ селото си за мѣстото и врѣмето гдѣто ще стане събраниято. На него може да присѣстватъ земледѣлци, още незаписани за членове на земледѣлската организация, но безъ право на говоръ и гласуване.

Земледѣлската организация, която сжществувала едвѣмъ отъ една и половина година, макаръ още млада и не укрепнала, въ началото на своето появяване на бѣлия свѣтъ между земледѣлцитъ, заяви високо, че тя излиза съ единствената и благородна цѣлъ, да работи за моралното и материално подобрене на Българския земледѣлецъ; и че неустрашимо ще остоява съ своитъ права на всѣко зло, което застрашава земледѣлца отъ кждѣто и да иде то; и че най енергически се застъпва за интереситъ на земледѣлцитъ при каквито условия и врѣмена да се намира. Земледѣлската организация, кждѣто вече имаше основани земледѣлски дружби прѣзъ миналата година, води една отчаяна борба срѣщу тиранския и съсипателенъ законъ за десѣтъка.

Той бѣше прѣвъ, който опита здруженитъ сили на земледѣлцитъ, които излѣзоха побѣдители, макаръ още и да водяха борбата си въ най кръвкото си врѣме на своето сжществуване. Многолюднитъ и почти въ всѣко село околийски и окръжни митинги, дадоха на глухитъ тогавашни управници да равбератъ, че и тѣ сж равноправни Български граждани и че и тѣ би трѣбвало да се зачитатъ като такива, а не като доли творения; най послѣ посрѣдствомъ тѣхъ, се свалиха грознитъ тирани и съсипателния имъ законъ, който нанесе толкова врѣда и загуба на земледѣлцитъ. Всѣкой знае, че закона за десѣтъка, като законопроектъ се внесе отъ правителството въ народното събрание за 6 год., обаче първитъ есенни митинги на здруженитъ земледѣлци, принудиха и правителството и народното събрание да го приематъ само за двѣ години. Благодарения на общия и постояния протестъ на здруженитъ земледѣлци искаванъ въ гражданитъ митинги и събрания, този грабителски законъ можа да проживѣе едва една килава година, като уцана аворитъ си съ земледѣлска кръвъ разлета въ Тръстеникъ, Дуранъ-Колякъ, Варна и пр. Тѣзи джелати скоро ще бждатъ поставени между разбойнитъ въ аворитъ, кждѣто отпадна трѣбваше да се намиратъ, защото едва ли се отличаватъ по нѣщо отъ обитателитъ на тия мѣста. Ехото отъ многолюднитъ и чести събрания, които ставаха влѣдствие въвеждането на съсипателния законъ за десѣтъка, още бучи по ушитъ на миналогодишнитъ управници, които не искаха да равбератъ, че закона е съсипателенъ, че взема вмѣсто едно на десѣтъ — три и че спѣва полскитъ работи на земледѣлцитъ и излага произведенята имъ на изгниване и пропаляване. Помнятъ Г-да земледѣлцитъ прѣследванията, които управницитъ правяха срѣщу всѣкой по буденъ земледѣлецъ; помнятъ така сжщо и дразненията на полицията, която прѣдизвикваше саморасправа на всѣка крачка, само и само да употреби своята сабя и пушка, купени съ кървания потъ на Българския земледѣлецъ; помнятъ различията на земледѣлцитъ по стражарскитъ участци, при сждебнитъ слѣдователи и за извъредно голѣмитъ гаранции, които се вземаха отъ всѣкой земледѣлецъ, който посмѣеше да се искаже по единъ толкова съсипателенъ грабителски законъ за десѣтъка или пѣкъ бждѣше повиканъ за членъ въ бюрото на нѣкой събрания или митингъ!! Но, нищо не стретна земледѣлца. — Нито голѣмитъ гаранции, нито острата сабя, нито топлия куршумъ на дивитъ полицески власти, неможа да спрѣ оная вѣлна, оная стихия, която отъ день на день ставаше все по голѣма и по голѣма. *Основайки се на своитъ права, опрѣдѣлени въ основния законъ, обленати върху своитъ здружени сили, земледѣлцитъ успѣха да провалятъ едно варварско правителство и законътъ му, като съ това дадоха да се забере на всички бждѣщи управници, че земледѣлца като равноправенъ иска еднакви задлжениа къмъ държавата и народа.*

Правителството, което се бѣше поставило за правило, да прави на всѣка крачка опѣнка на земледѣлцитъ, не испуца случая да прояви това правело по врѣме на откриване втория землед. конгресъ въ г. Плевенъ.

Извѣстно е на земледѣлцитъ че правителството за да осуети откриването на конгреса си послужи съ болѣстта. Скарлатина, която бѣ обхващала повечето мозацитъ на власть имеюцитъ, отъ колкото земледѣлскитъ делегати. Не станалиа конгресъ се отложи за по подиръ и се състоя въ София. Въ него земледѣлскитъ делегати, между много работи, които извършихъ, изработиха единъ уставъ за Българския Земледѣлски Съюзъ и исканията му. Тукъ му е мѣстото да спомена, че землед. организация взе живо участие въ послѣднитъ депутатски избори и макаръ да не бѣ добръ окръжнала въ своето сжществуване, тя пакъ можа да избере отъ 20—25 депутати земледѣлци, които въ народното събрание работятъ и се застъпватъ за исканията. които изработи послѣдния земледѣлски конгресъ.

Благодарение на тия депутати и на добрата воля на болшинството, днес закона за десетъка е прѣмахнатъ; направиха се значителни подобрения въ избирателния законъ, имѣни се закона за печата, прѣмахнаха се много строгитѣ врѣмenni наредби на Пешева и се даде амнистия (свобода) на всички затворени и прѣслѣдвани земледѣлци, които бѣха нахвърлени въ тѣжкитѣ затвори, отъ Радославовата полиция; ний послѣ, вече е рѣшено да се дадатъ подъ съдъ, ония що бѣхъ до скоро на властъ и прѣскаха бевъ милостъ народната пара. И всичко това е направено въ една извънредна сесия. Като имаме прѣдъ видъ това, ний се надѣваме, че земледѣлскитѣ депутати ще взематъ по достойно положение въ редовната сесия на сегашната камара и ще прокаратъ по вѣчко отъ исканията на земледѣлцитѣ.

Тукъ, Г-да здружени земледѣлци, идемъ до най черната страница на нашата организация частно и изобщо на земледѣлцитѣ. Известно ви е, че прѣвъ врѣме на ний усилѣната борба срѣщу закона за десетъка се намѣриха прѣдсѣдатели и членове отъ настоятелствата на дружбитѣ, които съставиха либерални дружинки и се туриха начело на тѣхъ за да благодарятъ за въвеждането на десетъка и слѣдъ не дълго врѣме тѣ станяха ревизори по десетъка, или както ги наричаха земледѣлцитѣ шпиони, които грабѣха по 120 лева и повече на мѣсець, за да тероризиратъ и прѣтоварватъ земледѣл. Такива случаи имаше въ Никюпъ, Балванъ, Голѣмо Ялари, Дичицъ, Паскалевецъ и др. които цапнаха това черно пятно на нашата организация въ околната. Имената на тия шарлатани, злоупотребителни съ довѣрието на земледѣлцитѣ, както и имената на всички такива отъ родѣтъ на подлата, ниска и продажна папачъ, която съ свѣтитѣ дѣйствиа е опомогнала на народнитѣ душмани да притиска народа и да го доведе до най ниското станало надъ пропастьта, — контролбори изъ мѣжду земледѣлцитѣ и ревизори, шпиони (прѣдсѣдателитѣ на разни партийни бюра и членове въ настоятелството; кметове и кандидати за такива, които търсятъ помоща на полицията, а не на избирателя, нѣкой народни учители, които заедно съ изброенитѣ до тука душмани сж спомогнали да се натовари още по вече земледѣлца и да го съсипватъ, да стесняватъ свободата му и да го тероризиратъ като нѣкой скотъ. — Като искаваме нашето най голѣмо прѣврѣне къмъ тѣзи папачъ, която за свои лични облаги, не би пожелала и своята честъ, а привикнала на подмаване и продажность, слѣпо върви въ туй направлене и подпомага притѣснителитѣ и съспателитѣ на земледѣлцитѣ, стига да се настаиватъ на длъжностъ. Обаче нѣкой отъ прѣдсѣдателитѣ на земледѣл. дружби и нѣкой отъ членовѣтъ, много малко общински кметове и нѣкои народни учители, заслужаватъ нашата искрена похвала за поведѣнието, което сж държали до сега спрямо организацията ни, а колкото до тия, които изброихъ по горѣ, като лакеи, прѣвъ властъ имещитѣ и сж влачили съ своитѣ шарлатанства земледѣлцитѣ въ разни ями, прѣпоръчваме на земледѣлцитѣ да се прѣдпазватъ отъ тѣхъ и не ги слушатъ, защото тѣ сж много майстори да заблуждаватъ и зашемаляватъ хората, като гледатъ съ това само да се прѣпоръчватъ и послѣднитѣ да имъ послужатъ, като мостъ за да се докопатъ до държавната трапева.

Нашата землед. организация, като всѣко еснавско здружаване, за да бѣде полѣзна на себе си и изобщо на народа, трѣбва да се очисти отъ всѣкаква партизанска боя и се постави на едно независимо положение. Когато болшинството на жителитѣ въ България сж земледѣлци и то близо 3/4 отъ всичкото население, то безсъмнено може да се разчита на бързи успѣхи и въ едно близко бждѣще да се даде другъ обрътъ на нашитѣ работи т. е. да тръгнатъ тѣй както ги искаме ний, стига да бждемъ здружени, да бждемъ опреви единъ до другъ и съ общи сили да се опълчимъ противъ алото, което може ненадежно да ни налита, както до сега е имало безбройни случаи. Стига ний да знаемъ нашето прѣдпазване въ политическия животъ, че е независимо държане, да крепимъ правителства, които да управляватъ по нашитѣ закони, а да сваляме винаги тия, що шаватъ вѣтъ отъ законитѣ. Нека насъ ни чуютъ и глухитѣ, че ний не сме партизани на нѣкаква чиновническа партия, каквито сж съ насъ, че ний не сме никакви исти, освѣтъ членове на Българския земледѣлски съюзъ и земледѣлци, отъ които отъ скоро врѣме затрепераха всички народни вѣдници. Скоро ще ни разбератъ, че и тѣзи които носятъ царвули сж хора, а не стадо, което да го варятъ само себеси да скубе. Ний не можемъ и не трѣбва да бждемъ съ никои партии, освѣтъ, когато трѣбва да подкрепимъ

по честитѣ т. е. тия, въ които имаме по добри надѣжди. Партизанитѣ на всички сж комай вси едни; за доказателство, вземете днесъ управляющитѣ, които набиратъ партията си отъ тѣзи наши съселени, отъ които най много телгяхме. Всички контролбори, шпиони и прѣдсѣдатели на разнитѣ дружинки и политически бюра, днесъ съ голѣма охота се стичатъ въ градоветѣ при главтаритѣ на управляющитѣ партии за да искатъ служби и да заваятъ че сж тѣхни партизани. Тѣзи постѣпка на управляющитѣ не ни прѣдвещава добро, макаръ и да имаме що годъ натѣжда въ тѣхъ. Тѣзи пехливан на терора, дали че се приготвятъ за нѣкаква борба, за нѣкакви пѣклени планове?.. Това ще ни покаже бждѣщето. А ний земледѣлцитѣ трѣбва да си подадемъ рѣка, да се запишемъ въ редовѣтъ на земледѣлската организация и тамъ сж здружени сили, подпомогнати и отъ еснавскитѣ дружества, които напоследѣкъ взематъ все по независимо положение; да отблъснемъ злото и да покажемъ кждѣ е мѣстото на народнитѣ притѣснителни. Нека да не стоимъ распокжсами, нека да не пълнемъ редовѣтъ на разнитѣ партии, а да се групираме въ едно, защото само когато сме здружени, когато сме съединени, само тогасъ можемъ да си подпомогнемъ, само тогасъ можемъ малко да си отдѣхнемъ спокойно и да помислимъ малко по вече за подобренето на нашия халъ на нашия поминѣкъ. Ето защо ний искаваме всички земледѣлци да дойдатъ и се запишатъ въ земледѣлската партия.

Прѣдъ видъ на изложеното до тукъ, Г-не Прѣдсѣдателю, настоятелството на окол. земледѣлска дружба Ви прѣпоръчва, да направитѣ слѣднитѣ наврѣмни работи.

1) Още въ първото събрание да запишитѣ за членове на дружбата си независимитѣ искрени на организацията земледѣлци, като ни прѣдставитѣ списѣкъ на всичкитѣ членове, съ имената, прѣзвимената, годинитѣ и главното имъ занятие.

2) Да прочитете послѣдното писмо на управителния комитетъ на Българския земледѣлски съюзъ отъ 21 Юлий т. год. подъ № 18 и изберете една или нѣколко комисиони отъ по 3—4 души за да събиратъ годишнитѣ членски вносове, било въ пари или храна. Сжщеврѣменно поканете и незаписанитѣ земледѣлци да помогнатъ и тѣ съ нѣщо на дѣлото. При събирането на вносовѣтъ ще издавате квитанции, разбира се, че ако сж въ пари, ако ли сж въ храна ще държите списѣкъ срѣщу името на всѣкой вносителъ ще отбѣлжавате, какво и колко храна е далъ, слѣдъ събирането на храната, ще обявите търгъ за продаванието ѝ. Слѣдъ продаването ѝ, сумата, която вземете ще раздѣлитѣ на три части, отъ които една ще въдържите за равности на дружбата си, другата ще проводите до касиера на околийската земледѣлска дружба г-нъ Ив. А. Пъевски въ с. Ресенъ, а третата до касиера на управит. комитетъ на Българския земледѣлски съюзъ, чрѣвъ прѣдсѣдателя на околийската земледѣлска дружба и то въ гербови марки по 50 ст. Сжщеврѣменно ще ми прѣдставите прѣписъ отъ списѣка на висителитѣ и прѣписъ отъ протокола по продажбата на храната и за раздѣленето ѝ на три части, което трѣбва да извършите най късно до края на този мѣсець, за да можите да вземите участие въ околийското събрание.

3) Да ми се прѣдстави списѣкъ на земледѣлцитѣ отъ вашето село, които работятъ противъ здружаването, да се събератъ имената имъ заедно съ ония, които сж били контролбори, шпиони, ревизори, продажни кметове, магии учители и видни партизани на сжществующитѣ партии, за да се прѣдпазваме отъ тѣхъ, понеже незаслужаватъ да имъ се върва, а още по вече да се знаятъ по всичкитѣ села изъ околията.

4) Прѣдставете ми прѣписъ отъ протокола по съставянето на земледѣл. дружба и прѣписъ отъ протокола по избирание на послѣдното настоятелство, освѣтъ това явете ми, колко километра има отъ селото ви до с. с. Ресенъ, Голѣмо Ялари или Мусина, за да се опрѣдѣлятъ пѣхитѣ на членовѣтъ на околийската дружба, които сжгласно бюджета, ще се плащатъ отъ нейната сума по 7 стот. на километръ. Сжобщете още и кога имате въ селото си сборъ, панаиръ или други нѣкакви пазари.

5) Явете ми, както какви земледѣлски производѣния се сѣятъ въ общината ви и кои отъ тѣхъ сж поврѣдени отъ градъ, наводнение, буря, мжгла и пр. като укажете въ какъвъ процентъ на 100 е загубата.

6) Хранемо ли е прѣвъ тази година буби и при откриването имъ употребявани ли сж нѣкакви пособия и инструменти? Има ли достатъчно черници и какви сж: високи, ниски или сж сѣяни на живъ плетъ. Има ли пчели и въ какви кошери се отглеждатъ, въ плетени или въ сандѣци и употребяватъ

ли нѣкакви инструменти по отглеждането имъ.

7) Лозята ви на какво мѣсто сж по сѣяни; равно, ниско или на бѣръ и какво положене иматъ: Источно, Южно, Западно, Сѣверно, или оставатъ мѣжду тѣзи точки. Обявени ли сж за филоексерии и отъ коя година. Залавятъ ли се зеленитѣ за подновяването имъ съ американски прѣчки и отъ кога. Сжщо има ли да ги прѣскаатъ съ течность приготвена отъ синъ камъкъ и варъ.

8) Какъвъ добитѣкъ се развъжда най много въ селото ви и изобщо страдалъ ли е отъ болѣсти и какви. Вземани ли сж нѣкакви мѣрки за издѣкуването имъ и отъ кого.

9) Дружби, които не изпълняватъ горнитѣ: 1, 2, 3 и 4 точки ще се считатъ че сж прѣстанали да сжществуватъ, за това ще се проводи въ селото лице отъ околийската землед. дружба да образува нова дружба, а членовѣтъ отъ настоятелството на старата дружба, въ рѣшитѣ на които тя спрѣ сжществуването си, ще се считатъ за врѣдни на организацията, за това ще се запишатъ къмъ пакостницитѣ ѝ, като не ще имъ се допуца пратеникъ въ околийското земледѣл. събрание съ право на гласуване, а тѣй сжщо, не ще имъ се даде удостоверение отъ околийската дружба за делегата имъ, безъ което нѣма да се допуцатъ въ земледѣлския конгресъ.

Тамъ кждѣто имъ дружби, умоляватъ се приятелитѣ на земледѣлската организация да влѣвятъ въ споразумение съ окол. землед. дружба за образуване на дружба въ селото имъ. Дружбитѣ се състоятъ отъ неограничено число членове; тѣй щото и петъ души могатъ да образуватъ земледѣлска дружба. Едно нѣщо на което трѣбва да се обърне внимание е, че въ едно село има само една дружба, други да се появятъ не се зачитатъ.

10) околийското земледѣлско събрание се свиква на 6-й Октомври 1901 год. въ 12 часа и ще трае два дена въ с. Мусина кждѣто ще се одобрява, 1) Устава на Търновската околийска земледѣлска дружба, 2) поведението, което трѣбва да държимъ къмъ днешното правителство, народното събрание и окръжнитѣ съвети и 3) какви да бждатъ исканията на земледѣлцитѣ въ прѣстоящата редовна сесия. Народнитѣ прѣдставители на земледѣлската организация отъ Търнов. околия, а именно: Гено Недѣлковъ и Цанко Бакаловъ сж поканени да дадатъ отчетъ въ това събрание.

Умоляватъ се г-да Прѣдсѣдателитѣ на селск. землед. дружби или интересующитѣ се отъ здруженитѣ земледѣлци, да съобщатъ съ първа поща за получаване на настоящето.

Най постѣ като свършимъ, то повторно Ви замолвамъ, г-не Прѣдсѣдателю, да се заловитѣ по сигорно за работа по земледѣлското здружаване. Морална длъжностъ е на всѣки единъ по буденъ и по честенъ земледѣлецъ, да работи за общото добро, както на своитѣ ближни, така и за съселенитѣ си, за това на работа!

Прѣдсѣдателъ на Търнов. окол. землед. дружба: Ив. Недѣлковъ.

✓ **Кандидатитѣ** за народни прѣдставители на Плъвенската околия г. г. Д. Драгиевъ и Бешко Дуновъ, пригужени отъ нѣколко наши приятели сж заминали по агитация въ селата. Тѣ сж били врѣдъ изслушани. Ние се надѣваме, че земледѣлцитѣ въ Плъвенско ще съзнаватъ най послѣ, че единичкитѣ тѣхни доброжелатели сж хората отъ земледѣлската организация и че при изборитѣ, които ни прѣдстоятъ тѣ ще дадатъ гласѣтъ си за нашитѣ кандидати.

Тѣзи дни г. Людекановъ министръ на Търговията и Земедѣлч. дохожда тацѣва по ревизия и даване отчетъ на избирателитѣ си.

Нашия добръ приятель г. Ал. Димитровъ е починалъ да издава редъ книжки съ пѣлъ да даде добро и полѣзно четиво еа селенитѣ, за което бѣхме испратели по миналий брой и нарочно за това покани. Прѣпорѣчваме най горѣшно тѣзи полѣзни книжки на г. Димитрова, толкова повече, че тѣ струватъ само 10 стот. едната.

Тукашнитѣ партии си наредили вече кандидатитѣ за прѣдстоящитѣ допѣлнителни избори. Сега ще почнатъ пакъ лжжитѣ, между избирателитѣ. Борбата е ужесточена и резултата не може се прѣдвиди. Нашитѣ земледѣлци трѣбва да си отварятъ хубаво очитѣ за кого гласуватъ, защото врѣмето на смѣткитѣ настѣжи.

Тукашни нѣкой вѣстничета сж пуслили нѣколко гадливи антрифелета по адресъ на нашата организация и г. Забунова. Чувствуваме отврѣмене да се занимаваме съ хора, всичката способностъ на които е да се увиратъ подъ криватитѣ на хората, да виждатъ какво тамъ става, да правятъ шантажи, съ когото имъ се падне, като мислятъ че този начинъ на дѣйствиа е го лѣма дѣятелность. Гърбовия само гроба го

управя. Ние никога не сме се занимавали съ тѣхъ, нито ще се занимаваме. Проституткитѣ всѣкога претоварятъ най много за честь Нашитѣ прѣварения.

За обсъждане на нѣкои въпроси отъ живанеъ интересъ за търговията и индустрията на нашата страна, М-то на Т та и З то е рѣшило да свика за 1-й идущия Октомври по подобе на наскоро състояниятъ се Земледѣлчески Съвѣтъ и единъ Търговско-Промисленъ съвѣтъ.

За членове на този съвѣтъ сж почанени всички бивши Министри на Т та и З то свѣлущи по търговско икономическитѣ въпроси лица, секретаритѣ и делегати на Търговскитѣ камари и много видни търговци и индустриалци отъ тука и провинцията.

Засѣданията на съвѣта ще ставатъ въ голѣмия салонъ на земледѣлскитѣ каси и ще бждатъ достѣпни за прѣдставителитѣ на печата, за които нѣма да се правятъ особени покани.

Ето и самитѣ въпроси, съ разглеждането на които ще има да се занимае търговско-промишленъ съвѣтъ:

1) Търговския договоръ; 2) Митната търговия и брашнавата индустрия; 3) Търговскитѣ камари; 4) Еснафскитѣ здружавания; 5) Розовата индустрия; 6) Нелойалната индустрия; 7) Дребната домашна индустрия.

Редакцията на в. „Земледѣл. Защита“ заявява, че Александъръ Н. Йончевъ прѣстава да ѝ бжде вече агентъ, като поканва сжщий да дойде и си уреди смѣткитѣ, защото иначе ще вземемъ други мѣрки срѣщу него.

Молба. Молимъ почитаемитѣ землед. дружби изъ селата на Свищов. околия, да попитатъ, Г-нъ прѣседателя на околийската ни земледѣлска дружба, гласи ли сж нѣкога да покани дружбитѣ на засѣдание, по прѣстоящия земледѣл. конгресъ или не? — за което нѣщо обръщамъ вниманието и на народнитѣ ни Прѣдставители, поне тѣ да се погрижатъ за това.

Нашия селенинъ е готовъ всичко да извърши стига да има кой да взема инициативата, а това мисля подлежи на Народ. Прѣдставители на Свищов. околия, помѣ като виждатъ, че прѣдсѣдателя е забавилъ, че е прѣдсѣдателъ на окол. земл. дружба.

Сжщо молими и Народ. Прѣдставители на сжщата свищов. околия да ни явятъ, какво е рѣшението на събрание, което стана въ с. Козловецъ прѣди нѣколко дни.

Ще чакаме?

с. Х. Х. Свищов. околия.

Плъвенский Окрѣженъ Съдъ.

О Б Я В Л Е Н И Е

№ 654

Плъвенский Окрѣженъ Съдъ въ распорѣдително засѣдание на 26 Май хилядо девестотинъ и първа година въ съставъ:

Прѣдсѣдателств. чл. Рапоп. Георгиевъ, членове: Хр. Ив. Генчевъ Д-ръ Ив. Бижевъ (доп. чл.) при Подсекретаря П. Гечевъ и при участие на замѣст. Прокурора Георги Ив. Стоманиковъ слуша докладваното отъ члена Д-ръ Бижевъ, заявление и съставяне отъ прѣдсѣдателя на сжда на 27 Априль т. г. актъ, съ което Георги Негровъ и сжпругата му Екатерина Георгиева Негрова отъ гр. Плъвенъ, молятъ усинояването на Христиди Христовъ отъ гр. Воденъ живущъ въ гр. Плъвенъ.

Сжда, слѣдъ ис ушване доклада и заключението на прокурора, опрѣдели: допуца усинояването на Христиди Христовъ, отъ гр. Воденъ Македония, а сега живущъ въ гр. Плъвенъ България отъ Георги Негровъ и сжпругата му Екатерина Георгиева Негрова отъ Плъвенъ.

На първообразното подписахъ: прѣдсѣдателствующий чл. Р. П. Георгиевъ, членове: Хр. Ив. Генчевъ, Ив. Бижевъ и приподписахъ п. секретарь: П. Гечевъ.

Върно: прѣдсѣдателъ: Р. Аврамовъ Секретарь: Т. Боджиевъ.

Отговоренъ редакторъ: Ат. Поповъ.